

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

L'alegria de l'Advent

Benet XVI, en el temps que fou arquebisbe de Munic, va escriure unes reflexions sobre el temps previ al Nadal, el temps litúrgic de l'Advent que avui comencem. Com a bon teòleg, Joseph Ratzinger començava per l'explicació dels termes, i en concret sobre el sentit de la paraula *Advent*. Ho feia en un petit llibre, però molt substanciós, titulat *La benedicció del Nadal*.

«Advent —deia— és una paraula llatina que traduïm per *presència*, per *arribada*. En el llenguatge del món antic *Advent* era un terme tècnic que servia per designar l'arribada d'un funcionari, en especial de reis o emperadors, a alguna zona de província. També podia designar la vinguda de la divinitat que surt del seu ocultament i manifesta poderosament la seva presència o la presència de la qual és celebrada solemnement en el culte.»

Els cristians van assumir aquesta paraula per expressar la seva relació especial amb Jesucrist. «Per a ells —escrivia Joseph Ratzinger—, Crist és el rei que ha vingut a la pobra zona de província de la terra i que regala a la terra la festa de la seva vinguda. Amb la paraula *Advent* els cristians volien dir, en sentit molt general: Déu està present, ell no s'ha retirat del món. No ens ha deixat sols. Fins i tot quan no el veiem ni podem tocar-lo físicament com es toquen les coses, està present i ve a nosaltres de múltiples maneres.»

Un primer element d'Advent que explicava Ratzinger és el sofriment, el dolor físic o moral, la malaltia o la consciència de la nostra fragilitat moral. També en això el Senyor està present. «Aquesta certesa cristiana hauria d'ajudar-nos a mirar el món amb al-

tres ulls i a aprendre a entendre les coses doloroses que ens passen com una visita, com una manera d'Ell de venir a nosaltres, com una manera de poder-se apropar a nosaltres.»

Un segon element fonamental de l'Advent és l'espera, que és alhora esperança. L'home és en la seva vida un ésser que espera. Mai la humanitat ha pogut deixar d'esperar temps millors. Els cristians esperem que el Senyor passi per la història sencera i que un dia recollirà totes les nostres llàgrimes i fatigues de manera que tot trobi explicació i consumació en el seu regne. Jesucrist no és pur futur, sinó que s'insereix en el present. Ell està ocultament present ara. Si ell existeix, no hi ha temps mancat o buit de sentit. Per tant, l'esperança cristiana no treu valor al temps sinó que significa, justament, que cada moment de la vida té valor, significa que podem acceptar el present i que hem d'omplir-lo, perquè tot el que hem assumit en el nostre interior té permanència.

Per acabar, aquest temps litúrgic no és solament el temps de la presència i de l'espera de l'Etern. Justament perquè és ambdues coses alhora, escrivia Ratzinger, és també i de manera especial un temps d'alegria, i d'una alegria interioritzada que el sofriment no pot eradicar. Aquest temps adventual conflueix en l'alegria perquè Déu s'ha fet nen, un nen que ens anima a tenir confiança com els nens, a regalar i a rebre regals.

Potser hauríem de celebrar l'Advent deixant que els signes d'aquest temps penetrin en la nostra ànima sense que els oferim resistència, acceptant plens de confiança la bondat d'aquest Infant que ve a nosaltres.

ACTUALITAT

Imposició del pal·li a l'arquebisbe de Barcelona

Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, ha adreçat una carta als germans i germanes de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, convidant-los a participar en la cerimònia de la imposició del pal·li a Mons. Joan Josep Omella com a arquebisbe metropolità de Barcelona. El pal·li li serà imposat pel nunci del Sant Pare, Mons. Renzo Fratini. La cerimònia tindrà lloc a la catedral de Barcelona el dia 3 de desembre, a les 11.30 h. La missa serà concelebrada pels bisbes i sacerdots que hi puguin assistir. Està oberta a tothom, dins de les

possibilitats de l'aforament limitat de la catedral. El pal·li és un ornament de tela blanca amb creus de seda negra que els arquebisbes metropolitans porten a les espatlles i al coll, com si fos un anyell a les espatlles del Bon Pastor. També és un signe que invita a enfortir la comunió de les diòcesis amb el Sant Pare.

Foto: El Papa va lliurar el pal·li a l'arquebisbe el passat 29 de juny a Roma, però ha decidit que pugui ser imposat a les esglésies locals com a signe de sinodalitat i participació.

ENTREVISTA

L'eterna misericòrdia de Déu

OCTAVI VILÀ

La misericòrdia és un concepte molt lligat a la vida monàstica. El mot es pot trobar diverses vegades en la Regla de sant Benet, que segueixen monjos i monges benedictins i cistercencs. Sant Benet demana al monjo «no desesperar mai de la misericòrdia de Déu» (RB 4,74). «Si nosaltres esperem la misericòrdia de Déu hem de ser misericordiosos com el Pare; per exemple, amb els hostes que s'apropen als nostres monestirs», afirma fra Octavi Vilà, abat de Poblet, que fa una valoració d'aquest Any Sant de la Misericòrdia.

Com valoreu aquest Any Sant?

El sentit de dedicar un any a la misericòrdia és perquè els cristians centrem la nostra atenció en un aspecte concret de la nostra fe. Misericordiosos com el Pare, ens diu l'himne que hem cantat al llarg de l'any. Perquè la nostra fe ha de ser una fe viscuda en comunitat, enmig del món i per al món. Aquesta és la idea que ens ha repetit el papa Francesc i és l'eix que ha de quedar.

La misericòrdia és clau per a ser uns bons cristians?

Com ens diu sant Benet, demanem la misericòrdia del Pare per poder compartir-la amb els germans, que són tots els homes i les dones d'aquest món, creatures que reflectim la imatge de Déu, sempre entebolida per les nostres mancances i febleses. La misericòrdia que rebem de Déu és una misericòrdia per compartir.

Què aporten els monestirs a l'evangelització?

El nostre ha de ser un testimoni de fe. A imatge de les primeres comunitats cristianes, els monjos i les monges cerquem Déu compartint una vida de pregària, treball i contacte amb la Paraula, compartint-ho tot. Ho fem sense sortir de casa, però obrint les portes de casa a tots els que se'ns apropen per compartir amb ells la nostra vida i la nostra pregària.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

La família del banc sencer

Cada diumenge al vespre assisteix a missa una família: pare, mare i quatre fills d'entre cinc i onze anys. Ocupen un dels primers bancs de l'església. Segueixen amb força atenció la celebració, amb un acompanyament verbal o silencios dels pares. Saben que són a l'església, en una celebració comunitària de la fe dels amics de Jesús, i que cal tenir una actitud adequada, que poden participar-hi amb els cants i la pregària personal o de resposta a les invitacions del celebrant, portant els ciris en el moment de la lectura de l'Evangeli... Arribat el moment del pànostre, s'agafen tots sis de les mans i el resen amb sentiment i fe. L'actitud amb què l'acompanyen és signe de la importància que hi donen. És la pregària de la família. Els més grans, que ja han fet la comunió, combreguen. Els més petits encara no, però s'acosten al celebrant creuant les mans sobre el pit. El sacerdot els fa el senyal de la creu al front.

Sobta una mica la naturalitat amb què aquests infants viuen cada diumenge la participació en la missa dominical. Darrera de tot, la gràcia de Déu que actua, però també el testimoni dels pares en el dia a dia de la vida familiar. Les converses que esdevenen cate-

quesi domèstica ocasional; la pregària conjunta beneint la taula en els àpats que comparteixen junts al vespre, abans d'anar a dormir, o la breu pregària del matí, abans de passar la porta de casa, fan Déu present en la vida i inicien en l'experiència de trobament personal amb Ell. A més a més, l'assistència a la catequesi dels qui ja en tenen edat o la mateixa participació en l'eucaristia del cap de setmana donen sentit de pertinença a la comunitat eclesial... Tot suma si és viscut amb joia, confiança i naturalitat. La Gràcia de Déu també fa la seva feina. «Jesús creixia en edat i en saviesa, i tenia el favor de Déu i dels homes» (Lc 2,52).

La família, des del testimoni dels pares, pot esdevenir, amb naturalitat i coherència, un espai evangelitzador en què es coneix l'amor del Pare, s'ensenya la vida de Jesús —que esdevé referent a seguir— i s'entreu, d'acord amb l'edat, l'acció de l'Esperit. En la família cristiana, des del sentit de pertinença a l'Església, comunitat dels qui se senten estimats per Déu, s'apren a viure i a fer-ho segons l'Evangeli. I l'Esperit ja farà la seva feina, que confiem que sigui acollida per aquests infants, ja adults, des de la llibertat dels fills de Déu.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«Una flauta de caña y que se llene de tu música»

Regino Sainz de la Maza, músico, compositor, guitarrista y director de orquesta estrenó en Barcelona el *Concierto de Aranjuez* de Joaquín Rodrigo. Era crítico musical del periódico ABC. Dijo:

—«Durante **mi vida** he compuesto una **música** que sea **agradable** a los **hombres**, pero **principalmente** a **Dios**.»

A **Ennio Morricone**, autor de más de cuatrocientas partituras para películas de cine, con cinco nominaciones al Oscar, se le preguntó:

—¿Qué es para usted **escribir música**?

Respondió:

—«Una **necesidad** del **espíritu**. Aun-

que me **molesta** que en Italia utilizaran la música de **La Misión** para anunciar un **desodorante**. Y **protesté**, porque **no** me pareció **correcto**. Recibí muchas **cartas** de espectadoras de **todo el mundo** para quienes la **música** de **La Misión** —me decían— era casi **sagrada**, era **espiritual**, que les **ayudaba**. Y ello **me llenó**.»

Rabindranath Tagore, premio Nobel de Literatura, tiene una profunda y bella **oración** en la que lo **dice** y lo **pide todo** para el **ser humano**: «**Señor, ayúdame** a hacer de **mi vida** una **cosa sencilla** y **recta**, parecida a una **flauta de caña** y que se **llene** de **tu música**.»

Lectures missa diària i santoral

28. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Is 2,1-5 (o bé: Is 4,2-6) / SI 121 / Mt 8,5-11]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. ■ Dimarts [Is 11,1-10 / SI 71 / Lc 10,21-24]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

30. ■ Dimecres [Rm 10,9-18 / SI 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere. Santa Justina, vg. i mr.

1. ■ Dijous [Is 26,1-6 / SI 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls. Sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes). Sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. ■ Divendres [Is 29,17-24 / SI 26 / Mt 9,27-31]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. IV); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. □ Dissabte [Is 30,19-21.23-26 / SI 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes. Sant Casià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. VII aC); santa Magina, mr.

4. ■ † Diumenge vinent, II d'Advent (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Is 11,1-10 / SI 71 / Rm 15,4-9 / Mt 3,1-12]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església. Santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, verge; beat Francesc Gàlvez, prevere franciscà i mr. al Japó, nat a Utiel.

DIUMENGE I D'ADVENT

COMENTARI

P. JAUME SIDERA
Claretia

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem.

Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè, de Sió, en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor».

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra.

Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu lliandar, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu». / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home, passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada.

Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada».

Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén.

En los días futuros estará firme el monte de la casa del Señor, en la cumbre de las montañas, más elevado que las colinas. Hacia él confluirán todas las naciones, caminarán pueblos numerosos y dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob. Él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sión saldrá la ley, la palabra del Señor de Jerusalén».

Juzgará entre las naciones, será árbitro de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzaré la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, venid; caminemos a la luz del Señor.

Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

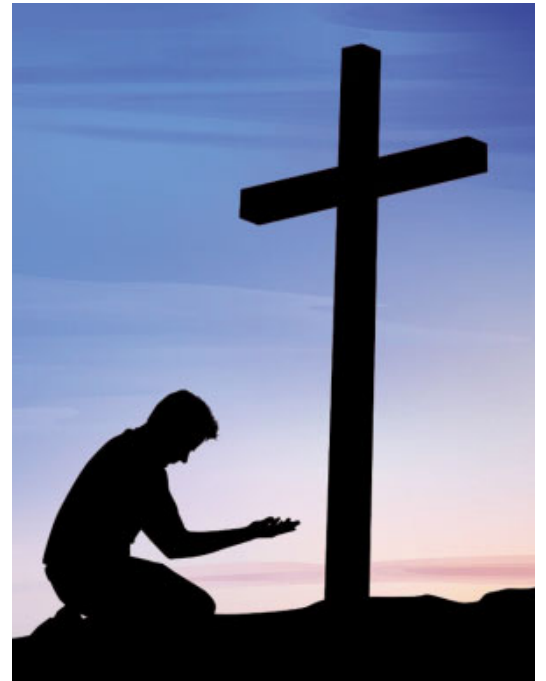
Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,11-14a)

Hermanos: Comportaos reconociendo el momento en que vivís, pues ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora la salvación está más cerca de nosotros que cuando abrazamos la fe. La noche está avanzada, el día está cerca: dejemos, pues, las obras de las tinieblas y pongámonos las armas de la luz. Andemos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas y borracheras, nada de lujuria y desenfreno, nada de riñas y envidias. Revestíos más bien del Señor Jesucristo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. En los días antes del diluvio, la gente comía y bebía, se casaban los hombres y las mujeres tomaban esposo, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: Dos hombres estarán en el campo, a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo, a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón, estaría en vela y no dejaría que abrieran un boquete en su casa. Por eso, estad también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre».

Que Crist no passi de llarg

Advent vol dir vinguda, la vinguda del Messies; la que esperaven els profetes i que Joan Baptista preparava, la seva vinguda al cor de cada cristià i la de la *fi dels temps o parusia*.

El primer diumenge és un toc d'alerta: el Senyor arribarà a l'hora que no ens pensem. Fem cas d'Isaïes i pugem a la muntanya del Senyor, sortint de nosaltres mateixos i obrint-nos al futur de Déu. Destruint les armes destructives que amaguem en el nostre cor i creant amb paciència la terra nova que anhelem. Com? Convertint en simpatia i bondat el nostre mal humor, les nostres enveges, el nostre egoisme. Es tracta de pujar amb joia a la muntanya del Senyor i davallar-ne amb un cor nou, un cor de fills de Déu i de germans.

Agustí es volia convertir. Ara no, però. Demà, un altre dia. «Mañana le abriremos para lo mismo responder mañana». I el dia arribà: mentre jeia sota un arbre pensant i preguntant, sentí uns nens que cridaven tot jugant: «Tolle, lege», —pren i llegeix. I va llegir: «Desvetlla't, que ja és hora. Comporta't dignament com a ple dia. Revesteix-te del Senyor Jesucrist». Això li canvià la vida.

Agustí sentí el truc de Jesús. I Jesús, el Fill de l'Home, continua trucant. No badéssim perquè ja el tenim aquí, en el dia a dia. Com en temps de Noè. Tothom feia la seva vida amb una normalitat sorprenent fins que el tsunami o el tifó o el terratrèmol s'ho endugueren tot, cases, coses i vides. Aquell parent, aquell amic, aquell company... ja no hi són. Se n'han anat sense avisar. Cal doncs que estiguem amb els ulls ben oberts i el cor ben disposat. Tenim Jesús en els sacraments i en els nostres germans més necessitats. Sortim-lo a trobar, vestim-lo, visitem-lo, consolem-lo, alliberem-lo.

Alerta! Ell arribarà a l'hora que no pensem. La trobada definitiva amb Ell, la preparem amb les petites trobades de cada dia. Com a l'eucaristia d'aquest diumenge.

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Dimarts 29 (19.30 h). Presidirà la celebració de l'eucaristia a la basílica de Santa Maria del Mar en record i memòria dels difunts barcelonins.

Dimecres 30 (18 h). Presidirà la reunió del Patronat de la Fundació Universitat Ramon Llull.

Dijous 1 (10.30 h). Predicarà el recés d'Advent per als preveres i diaques de les zones pastorals 5 i 6, a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana.

Divendres 2 (18.30 h). Presidirà la celebració de l'eucaristia d'acció de gràcies per la canonització del bisbe sant Manuel González, a la parròquia de Sant Joan Maria Vianney.

Actes

Novena de la Immaculada a la Basílica de la Concepció (c/ Llúria, 70). Missa amb predicació, seguida de pregària a Maria Immaculada. Dia 27

novembre (20.30 h); dia 28 (20.30 h); dia 29 (19 h); dia 30 (19 h); dia 1 desembre (19 h); dia 2 (22 h) amb Adoració Eucarística; dia 3 (18 h); dia 4 (13 h); i dia 5 (19 h). Hi participaran Mn. Ramon Corts i altres sacerdots. Per a més informació: www.parroquiaconcepciobcn.org

«Un oasi a la ciutat». Dia 10 de desembre (10 h), recés amb Mn. Joan Martínez a la basílica de la Mercè (pl. de la Mercè, 1).

Celebracions d'Advent i Nadal a Santa Maria del Mar. Els diumenges d'Advent, la missa major internacional de les 12 h es clourà amb quinze minuts de música meditativa. Dia 24 (18 h), vetlla de Nadal, *misa navideña con espíritu latinoamericano*, coorganitzada amb Fedelatina. A les 23 h, el Cant de la Sibilla, el primer recuperat a Catalunya l'any 1983. A les 24 h, Missa del Gall i nadesals.

Celebració de la M. D. de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 110-118). Dilluns 28 nov. (10.30 h), rosari i a les 11 h, missa; a les 19 h, rosari amb cant coral i a les 20 h, missa solemne concelebrada.

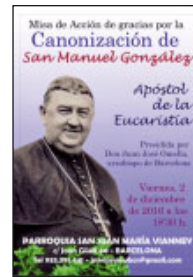
Recés d'Advent al monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglès, 55).

Dissabte 10 de desembre (10-17 h), «Encara podem esperar?», amb Catalina Terrats, benedictina. Si us voleu quedar a dinar, cal que truqueu a: t. 932 038 915. Per a més informació: www.benedictinessantperepuelles.cat

Grup d'Amics de Sant Francesc. Dijous 1 de desembre (20-21 h), trobada amb el tema: «Moviment de Taizé». Als franciscans del c/ Santaló, 80.

Missa d'acció de gràcies per la canonització del Dr. Manuel González García. Divesdres 2 de desembre (18.30 h), a la parròquia de Sant Joan Maria Vianney (c/ Joan Güell, 60). Mons. Joan Josep Omella presidirà aquesta celebració d'acció de gràcies per la canonització del Dr. Manuel González, que va tenir lloc a Roma, el 16 d'octubre passat, presidida pel papa Francesc.

Missa en el 80 aniversari del martiri de Mons. Manuel Iruira, obispo de Barcelona (1930-1936). Viernes 2 de diciembre (12 h), en la capilla del Cristo de Lepanto de la catedral. Organizada por la asociación Hispania Martyr Siglo XX.

Consagració a la Immaculada. Jueves 8 de diciembre, peregrinación a la ermita de Ntra. Sra. de Lourdes de Can Cerdà (Cerdanyola del Vallés). Salida en autocar de calle Floridablanca, esquina Calabria, a las 10,45 h. A las 12 h, misa y consagració a la Santísima Virgen, Rosario y comida de hermandad. Regreso sobre las 18 h. Organiza: Apostolado de la Divina Misericordia. Información y reservas: t. 934 261 622 y 667 062 900, c/e: Adim.bcn@gmail.com

Els Pastorets de Folch i Torres. L'origen caputxí d'un fenomen teatral. Dijous 1 de desembre (20 h), es presentarà aquest llibre a Pompeia (c/ Riera de sant Miquel, 1 bis). Hi participaran: Carme Tierz, autora del llibre, Montse Costas, d'Editorial Mediterrània, Bosco García, professor i especialista en cultura popular, i Jordi Cervera, caputxí.

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293 - Enric Granados, 6). Concerts benèfics de desembre (1a part): **Divendres 2** (21 h), orquestra metropolitana de Barcelona. **Diumenge 4** (18 h), Narcís Rodas, piano. **Diumenge 11** (18 h), *Simfonia n. 7*, de Beethoven; *Fantasia Coral* per a piano, cor i orquestra, amb Víctor Braojos.

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

La alegría del Adviento

Benedicto XVI, en el tiempo en que fue arzobispo de Munich escribió unas reflexiones sobre el tiempo previo a la Navidad, el tiempo litúrgico del Adviento que hoy iniciamos. Como buen teólogo, Joseph Ratzinger comenzaba por la explicación de los términos, y en concreto sobre el sentido de la palabra *Adviento*. Lo hacía en un pequeño libro, pero muy sustancioso, titulado *La bendición de la Navidad*.

«Adviento —decía— es una palabra latina que traducimos como *presencia*, como *llegada*. En el lenguaje del mundo antiguo *Adviento* era un término técnico que servía para designar la llegada de un funcionario, en especial de reyes o emperadores, a alguna zona de provincia. También podía designar la venida de la divinidad, que sale de su ocultamiento y demuestra poderosamente su pre-

sencia o cuya presencia es celebrada solemnemente en el culto.»

Los cristianos asumieron esta palabra para expresar su relación especial con Jesucristo. «Para ellos —escribía Joseph Ratzinger—, Cristo es el rey que ha venido a la pobre zona de provincia de la tierra y que regala a la tierra la fiesta de su venida. Con la palabra *Adviento* los cristianos querían decir, en sentido muy general: Dios está presente, él no se ha retirado del mundo. No nos ha dejado solos. Aun cuando no lo veamos ni podamos tocarlo físicamente como se tocan las cosas, está presente y viene a nosotros de múltiples maneras.»

Un primer elemento de Adviento que explicaba Ratzinger es el sufrimiento, el dolor físico o moral, la enfermedad o la conciencia de nuestra fragilidad moral. También en esto el Señor está presente. «Esta certeza cristiana de-

bería ayudarnos a mirar el mundo con otros ojos y a aprender a entender las cosas dolorosas que nos suceden como una visita, como un modo en el que Él viene a nosotros, como un modo en el que puede acercárenos.»

Un segundo elemento fundamental del Adviento es la espera, que es al mismo tiempo esperanza. El hombre es en su vida un ser que espera. Nunca la humanidad ha podido dejar de esperar tiempos mejores. Los cristianos esperamos que el Señor pase por la historia entera y que un día recogerá todas nuestras lágrimas y fatigas de modo que todo halle explicación y consumación en su reino. Jesucristo no es puro futuro, sino que se inserta en el presente. Él está ocultamente presente ya ahora. Si él existe, no hay tiempo carente o vacío de sentido. Por tanto, la esperanza cristiana no desvalori-

za el tiempo, sino que significa, justamente, que cada momento de la vida tiene su valor, significa que podemos aceptar el presente y que debemos llenarlo, porque todo lo que hemos asumido desde nuestro interior tiene permanencia.

Por último, este tiempo litúrgico no es solamente el tiempo de la presencia y de la espera del Eterno. Justamente porque es ambas cosas a la vez, escribía Ratzinger, es también y de manera especial un tiempo de alegría, y de una alegría interiorizada que el sufrimiento no puede erradicar. Este tiempo adventual confluye en la alegría de que Dios se ha hecho niño, un niño que nos anima a tener confianza como los niños, a regalar y a recibir regalos.

Tal vez deberíamos celebrar el Adviento dejando que los signos de este tiempo penetren en nuestra alma sin que les ofrezcamos resistencia, aceptando llenos de confianza la bondad de ese Niño que viene a nosotros.